

Paršat Šlach lecha

18. sivan 5768
21. červen 2008
začátek šabatů: 20:57
konec šabatů: 22:25

Halachické časy
třfilin 3:11 | východ slunce 4:52
konec šma 7:04 | 1. mincha 13:45
škia 21:15 | hvězdy 22:00

Šlach lecha v číslech

37. paraša v Tóře (z 54) a 4. v Bemidbar (z 10)
10 „paršiot“, 7 otevřených, 3 zavřené
skládá se z 119 vět, 1540 slov a 5820 písmen
obsahuje 3 micvot, 2 příkazy a 1 zákaz

Rav Jaron Ben David: Hřích

Hřích, který spáchali zvědové vracející se z průzkumu kenaánské země, a trest za něj nás provázejí celou historií. Mnohem víc než hřích zlatého telete. Za prvé vlastní aktéři - špióni zahynuli v "Božím hněvu", celá generace byla odsouzena k smrti na poušti (putováním po dobu 40ti let) a ještě navíc se trest přesunul i do budoucnosti tak, že zničení obou Chrámů, dobytí města Betar, vyhnání z Anglie i Španělska a další a další rány na nás dopadaly vždy na tiša beav - v den, kdy se průzkumníci vrátili a "pomluvili" izraelskou zemi.

Musíme se ptát, čím byl tento hřích tak výjimečný? Vždyť co se stalo? Moše vyslal posly a ti mu poreferovali o situaci v Izraeli. Možná se vyjadřovali příliš nejistě, možná že se přespříliš báli, ale nemůžeme říct, že zhřešili přetěžkým hříchem. Co se tedy stalo? Odpovědi nám může být poslední věta předcházející všeobecný kolaps nadějí. Špióni v ní říkají: „Byli jsme jako malé kobylinky a tak jsme byli v jejich očích.“

Jak mohli špióni vědět, co si o nich Kenaánci myslí? Co když se jich i oni báli? Nedůvěra sama v sebe může zavést člověka na scesti rychleji než cokoli jiného. Věčné pochybnosti, co si o mě kdo pomyslí, neschopnost stát si na svém. To je často důvodem provinění. Někdo se může stydět říct si o košer jídlo, někomu je trapné vysvětlit, že na šábés nepracuje. Téměř vždy se nakonec ukáže, že se o nic světoborného nejednalo a vše se dalo vyřešit.

I v celonárodním měřítku se jedná o totéž. Neustálé přemítání, co tomu a tomu řeknou ostatní národy, stud jasně si říct o své místo na zemi. Právě tyto pocity začaly Židy provázet od okamžiku návratu špiónů a možná to byl důvod, proč tento "poklesek" poničil celou jednu (a ne jednu) generaci.

Alijot v kostce

Kohen: Vyslání 12ti zvědů [MERAGLIM] do Kenaánu. Mezi vyslanými jsou i Jehošua (Efraim) a Kaleb (Jehuda).

Levi: Pomlouvačná zpráva deseti zvědů (mimo Jehošuu a Kaleba) a pokus o návrat do Egypta.

Šliši: Jehošua a Kaleb se snaží napravit situaci a ubezpečují národ o Boží všemohoucnosti. Národ reptá, Bůh chce vytvořit vyvolený národ pouze z Mošeho potomků. Mošeho však prosí za celý národ.

Revi: Bůh zakazuje všem mužům starším 20ti let vstup do Izraele a nařizuje 40 let putování pouští. Udělení výjimky Kalebovi a Jehošuu. Smrt 10 zvědů. Pokus o nepovolený vstup do Izraele končí vojenskou porážkou. Příkazy o obětech pro dobu po vstupu do Izraele.

Chamiši: Popisy dalších obětí.

Šiši: Příkaz oddělovat chalu z těsta. Oběť pro případ, že omylem zhřeší celá obec.

Švi: Oběť za hřích jednotlivce. Trest za úmyslný hřích. Příběh o ukamenování muže, který porušil šabat.

Maftir: Příkaz o cicit.

Haftara (Jehošua 2:1-24): Průzkum Jericha těsně před vstupem do Kenaánu.

Vyzkoušejte se

Dvar Tora

Zajímavá gematria...

UMOSHAV BNEI JISRAEL AŠER JAŠVU BEMITCAJIM ŠLOŠIM ŠANA VEARBAA MEOT ŠANA: (2M 12:40) Věta popisující pobyt Židů v Egyptě (430 let) gematricky odpovídá ujištění Kaleva a Jehušuy, že země Izrael je převelice dobrá (TOVA MEOD MEOD). VAJOMRU EL KOL ADAT BNEI JISRAEL LEIMOR HAARETZ AŠER AVARNU BA LATUR OTA TOVA HAAREC MEOD MEOD. (4M 14:7)

Rav Sacks: Tsitsit

Our sedra ends with one of the great commands of Judaism - *tsitsit*, the fringes we wear on the corner of our garments as a perennial reminder of our identity as Jews and our obligation to keep the Torah's commands.

So central is this command, that it became the third paragraph of the Shema, the supreme declaration of Jewish faith. I once heard the following commentary from my teacher, Rabbi Dr Nahum Rabinovitch. He began by pointing out some of the strange features of the command. On the one hand the sages said that the command of *tsitsit* is equal to all the other commands together, as it is said: "Look at it and recall *all the commandments of the Lord* and observe them." It is thus of fundamental significance. On the other hand, it is not absolutely obligatory. It is possible to avoid the command of fringes altogether by never wearing a garment of four or more corners. Maimonides rules: "Even though one is not obligated to acquire a [four-cornered] robe and wrap oneself in it in order to [fulfil the command of] *tsitsit*, it is not fitting for a pious individual to exempt himself from this command" (Laws of *Tsitsit*, 3: 11). It is important and praiseworthy but not categorical. It is conditional: *if* you have such a garment, *then* you must put fringes on it. Why so? Surely it should be obligatory, in the way that tefillin are.

There is another unusual phenomenon. In the course of time, the custom has evolved to fulfil the command in two quite different ways: the first, in the form of a *tallit* (robe, shawl) which is worn *over* our other clothes, specifically while we pray; the second in the form of an *undergarment*, worn *beneath* our outer clothing throughout the day. Not only do we keep the one command in two different ways. We also make different blessings over the two forms. Over the *tallit*, we say: "who has sanctified us with His commandments, and commanded us to *wrap ourselves* in a fringed garment." Over the undergarment, we say, "who has sanctified us with His commandments, and commanded us *concerning the precept* of the fringed garment." Why is one command split into two in this way?

He gave this answer: there are two kinds of clothing. There are the clothes we wear to project an image. A king, a judge, a soldier, all wear clothing that conceals the individual and instead proclaims a role, an office, a rank. As such, clothes, especially uniforms, can be misleading. A king dressed as a beggar will not (or would not, before television) be recognised as royalty. A beggar dressed as a king may find himself honoured. A policeman dressed as a policeman carries with him a certain authority, an aura of power, even though he may feel nervous and insecure. Clothes disguise. They are like a mask. They hide the person beneath. Such are the clothes we wear in public when we want to create a certain impression. But there are other clothes we wear when we are alone, that may convey more powerfully than anything else the kind of person we really are: the artist in his studio, the writer at his desk, the gardener tending the roses. They do not dress to create an impression. To the contrary: they dress as they do because of what they are, not because of what they wish to seem. The two kinds of *tsitsit* represent these different forms of dress.

In this striking way *tsitsit* represent the dual nature of Judaism. On the one hand it is a way of life that is public, communal, shared with others across the world and through the ages. We keep Shabbat, celebrate the festivals, observe the dietary laws and the laws of family purity in a way that has hardly varied for many centuries. That is the public face of Judaism - the *tallit* we wear, the cloak woven out of the 613 threads, each a command. But there is also our inner life as people of faith. There are things we can say to G-d that we can say to no one else. He knows our thoughts, hopes, fears, better than we know them ourselves. We speak to Him in the privacy of the soul, and He listens. That internal conversation - the opening of our heart to Him who brought us into existence in love - is not for public show. Like the fringed undergarment, it stays hidden. But it is no less real an aspect of Jewish spirituality. The two types of fringed garment represent the two dimensions of the life of faith - the outer persona and the inner person, the image we present to the world and the face we show only to G-d.